

DUNÁNTÚLI HAZÁNK

Egyesült, nemzeti, keresztény kisgazda- és földmives-párti politikai lap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Pápa, Jókai Mór utca 15.
Telefonszáma: 14.

Előfizetési árak: egész évre 80 K, félfévre 40 K,
negyedévre 20 K, egy óra 8 K. Egyes szám ára 1 K.

Ideigl. felelős szerkesztő:

ZSILAVY SÁNDOR.

A keresztény kisgazda- és földmives-szövetség
hivatalos lapja.

Megjelenik minden pénteken és vasárnap.

Szemle.

A kegyetlen, pokoli vörös rémuralomnak egyik rettenetes örvöngéséről rántotta le a leplet múlt héten a budapesti büntető bíróság. A halálraítéltek vergődésében kéjjel gyönyörködő vörös zsidó hóhér, Szamuely és prébékjei nem kímélték meg a szerencsétlen hozzátartozóit sem, hogy állatias vadságuk teljes kielégítést nyerjen. A népbiztosok pörének tárgyalásán mondták el, hogyan rántotta ki egy áldott állapotos asszony felkötött férje alól a számlóyt, mert a gazemberek főszidója, Szamuely megígérte neki, hogy akkor élve leveheti férjét a kötélről. Ez a zsvány persze vigyorgott és természetesen nem váltotta be ígérését s a szegény asszony ott örült meg férje holtteste alatt. Hát testvér! Erre sem szorult ökölbe a kezéd? Erre sincs szavad? Hisz a véredből való volt, keresztény és kisgazda, akivel ezt a vérláz. / ocsmánytságot elkövetétek! Be ne ereszd többé kicsi faludba, fehérre meszelt bogárhátú házaid közé azokat, akik nem merik magukat nyíltan keresztényeknek és magyarnak vallani! Az orráról is megismered. De vigyázz, közöttünk is járnak már megfizetett bérenciek, akiknek orra ép oly rendes, mint a tied!

Van egy csodaszép költeményünk, a mi Lévaink írta, mely a mostani napokban aktuális. „Szüreti színt ölte, két kis hugom ajka”, mondja a költő és ez így lesz, valaméddig Noé apánk megcsufítja, a bor, szőlőgerendezn érik. Közel volt az idő, mikor már a vegyi tudomány szüretelt sötét pincékben, amikor virágzó iparág volt a borhamisítás. Ma már ott tartunk, hogy ámbár kevesebb a szőlővel beültetett terület Magyarországon, mint a filoxera előtt, mégis a modern termelés következtében sokkal több borunk van, mint a filoxera pusztítása előtt. Úgy látjuk, a szőlőtermelés terén is — az utolsó évtizedben — sokat tanultak kisgazdáink. Még csak a szüretelés terén várunk haladást, amely téren ugyanis igen sok jól felhasználható eszközzel gazdagította a tudomány a szőlőművelést. Megszűnt az az idő, amikor ódsí módon szüreteltek és igen gyakran szüretelés közben „kereszteltek” is, mert hiszen a modern eszközök ezt a kis családfintáságot ma már nyomban konstatálják és a gazda annak teszi ki magát, hogy amit Isten neki adott, azt ő mesterségesen elérte teleníti.

A Times közli, hogy Palesztinában, a zsidók birodalmában felállítják a zsidó hadsereget. Hozzáteszi még, hogy a hadseregnek állandó harci létszámban és készült-ségben kell lennie, mert nagyon kell tartani

a határmenti államoktól, melyek sehogy sem akarnak belenyugodni az új államalakulatba. Nü ná! Szép kis harci hadsereg lesz ez! Ha az egész hadsereg „trén”-szolgálatra alakul, akkor elhisszük a Times tudósítását, másként azonban lehetetlen, hogy a zsidó kapható legyen állandó, még hozzá „harci készütség”-ben levő katonakodásra. Mi már ismerjük vitéz tréni, konyhai és egyéb e fajta biztos harctéri szolgálataikat! Ma már nem dülnek ám le Jerikó falai, ha nagy hangon gajdolnak, trombitálnak, dobolnak és összeverik a cserépfazekakat! Ma „lúnek”, nem egyszer nehéz 42-szel! Erre pedig nem vállalkoznak még nagy mennyiségű „fehérenemű” felszerelés ellenében sem.

„Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.
Amen.”

TÁVIRATOK.

(Saját tudósítónktól.)

Már a lengyelek diktálnak.

Bécs, okt. 6.

A nagyhangú bolsevista, véreskezű gyilkos orosz szovjetkormány békemegbizottai, most mint alázatos kuvaszok görnyednek a lengyel békeidegáció előtt. Ugyanis a lengyel békeidegáció külön futárja Rigából magával hozta a békeidegációnak az orosz javaslatra adott válaszát, amely már a végleges békeszöveget tartalmazza. Ebből a lengyelek egy hajszálnyi sem engednek.

Régi nóta, régi tánc. — Futnak a vörösök.

Elvették tehát a régi jó szokásokat. Ahol egy kissé kellemetlen szagu a levegő, onnét rohanva menekül az egész gyáva zsidó kommunista társaság. Most is, hogy a lengyelek alaposan helybenhagyták őket, mint egy angol lap jelenti, ész nélkül, felbomolva tódulnak a bolsevik csapatok Vorkiza felé. Szégyen a futás, „elvtársak”, de hasznos.

A Club-kávéházi rombolás.

Budapest, okt. 6.

Tegnap este ugy 10 óra tájban egy kisebb csoportból álló fiatal társaság bétért a Club-kávéházba, ahol hamarosan sörös üvegek és zsebeikből előkerülő kövekkel hajgálták a benn levőket. Óriási tumultus támadt. Később székek is röpökdték a levegőben. A botrány

egyik rendezőjét, Balog Lászlót már elfogta a rendőrség, aki az összes résztvevőket megnevezte.

A vörösök mindenfelé békét kunyerálnak.

Bécs, okt. 6.

A Times varsói tudósítója jelenti, hogy Joffre és Domszky tárgyalásai minden irányban megegyezésre vezettek. Sőt már az „orosz szovjet” tömeggyilkos kormányja sürgősen elhatározta, hogy Wrangel tábornokkal is, aki orosz ellenforradalmi csapatokkal szorongatja az „elvtársakat”, fegyverszüneti és béketárgyalásokat kezd.

Pozsony nem veszi be a zsidó maszlagot.

Mint Prágából jelentik, Pozsonyt is alaposan gyúrnák a zsidó Marx megváltó örült eszméivel, azonban Pozsony lakossága végtelékig menő ellenállást fejt ki és már nagyon el van keseredve a kommunisták ellen. A lapok is a kommunista agitáció elnyomását követelik.

Munkában a vésztörvényszék.

Bécs, okt. 6.

Helsingforsi jelentés szerint a kronstadti martrózok és munkások benyomultak Pétervárbá és a város egy részét megszállták. A Putilov-művek munkásainak egy része a matrózok pártjára állt. A felkelést a bolsevikoknak elkeseredett harc után sikerült vérbefojtani. A küzdelemnek nagyon sok sebesültje és halottja van. 54 matrózt és munkást halálra ítélte a forradalmi törvényszék.

Lengyel-orosz békeszerződés.

Bécs, okt. 6.

Moszkvából jelentik, hogy az orosz-lengyel békeszerződést még e hó folyamán aláírják.

Szerb közeledés.

Szerbia-részéről közeledés történt felénk: A szerb kormány hivatalosan is kijelentette, hogy nem azonosítja magát azokkal a visszataszító eseményekkel, melyeket Pécssett a kommunisták rendeztek.

A francia köztársaság költségvetése.

Bécs, okt. 6.

Párisból jelentik, hogy a francia köztársaság 1920. évi költségvetése kerek összegben 26 milliárd frank.

Memento.

(Okt. 6.)

Imádságos ajkak fohászai, sóhajai, melyekben egy vérialázott, meggyalázott, letiport nemzet sajnó fájdalma tört utat e napon fel Hozzád, népek és nemzetek Atyja és hozzátok 13 aradi nemzeti Szentek.

Itt állunk elernyedtt karral, tépett szárnyakkal, lelünkben égő kinnal, fájdalommal. Fuldokolva, verejtékes homlokkal járjuk kálváriánkat. Nézzétek, mi lett belőlünk!...

Lesz-e feltámadás?

Véres csaták sirjaival, a nemzetet megrázó földrengések viszontagságos szakadékaival, de virágos, napfényes, örökéletet hirdető emlékkövekkel is váltakozó múltnak és a gomolygó ködleplettől elfödött jelennek keskeny mesgyéjén állva: ajkunkról zokogva kel szárnyra imánk hozzátok, Tizenhárom, mindnyájatokhoz magyar hősök és Hozzád, Szent István, ki hazát adtál a hazátlanul vándorolt, hazát kereső, szenvedések által megtisztulásra kiválasztott népek, a kereszt védelmére.

Alkotásaitok, hisszük, örökre szóltak. Sziklaszilárd lévén az alap, melyre támaszkodtatok. És ime jött a törpe kor, mely döngtetni kezdte! Egy-két követ kikezdett és lankadatlan buzgósággal dolgozott, óriási erőt fejtett ki a rombolás munkájában. Elvetemült gonoszok, kik bűnről-bűnre haladtak s embertársaik holttestén keresztül gázoltak rettenetes céljuk felé, melyet el nem érhettek, mert szüntelen megbotlottak a sörgödörben. A pogányság jelszavával vandál pusztítást vitt végbe a lelkekben, nemzetiségünkben, a jövő oszlopát tartani hivatott erőinkben az új keresztény-ellenes irányzat. Borzasztó valósággá tették, hogy Európa még mindig úgyis mint politikai szervezet, úgyis mint civilizáció, úgyis mint gazdasági élet, úgyis mint társadalom, romokban hever, — de rombadőlt a szellem is, mely az elmúlt világot éltette s irányította.

De nem panaszkodni akarok!

Remélni, hinni akarok nemzetem nagyságában! Hitem megingathatatlan bennetek, aradi bitófák, melyen nemzetem szentei véreztek érted, ezeréves Hazám. Bizom az alapkőben, melyen Ti is jártatok, melynek sértetlenségéért isteni ígéret kezeskedik. Bizom a jövőben, a mely meg fogja mutatni, hogy hazánkat csakis Szent István intéstitúcióhoz való ragaszkodás képes a nemzetek sorában megtartani.

A jövő küszöbén állunk, melyet ma még sűrű lepel takar. De láttuk a múltat! Láttuk a múlt szörnyü képeit. Ha van szemünk, lássuk meg tanulságait is. A múlt példa legyen a magyarnak, hogy

az ösök erényében újjászületve, őrizkedjék a múltak hibáitól.

Két dolog, ami megtaníthat bennünket mindenre, amivel jó magyarok, éretnes emberek, bátor nép és hű hazafiak lehetünk: legyünk megint keresztények, vissza az emancipációval!

A földreform és pénzügyünk.

Lehet-e nagyobb kölcsönt felvenni?

Rendes, konszolidált pénzügyi viszonyok között sokkal könnyebben megoldható lett volna a földreform kérdése, mint a mostani nehéz pénzügyi helyzetben. Ilyen se künn, se benn levő állapotban, aminőben vergődünk, amikor pénzünknek alig van értéke, nagyon óvatosságnak, körültekintőnek kell lenni kormányzatunknak, nehogy a földreformmal ép azoknak ártson, ép azokat tegye tönkre, akiken tulajdonképpen segíteni volna hivatva a földreform.

A helyzet ugyanis ma az, hogy a horribilis magas földárakat, amikor pénzünk teljesen elértéktelenedett, kifizetni majdnem csak a hadimilliomosok tudnák, vagy az olyan pár száz holddal rendelkezők, akik a háborús éveket is ki tudták használni. A nagy többség azonban, értem a földnélkülieket és az 1—30 holddal rendelkező kisgazdákat, akik mégis csak többségben vannak, akik nem bírtak annyit gyűjteni, hogy a mostani magas árak mellett a földreform alkalmával földet tudjanak venni örök árban, azokról kell messzemenő intézkedésekkel gondoskodni, hogy ne legyenek kénytelenek esetleg állatállományuktól olyan nagymértékben megválni, hogy földet vásárolhassanak, ami miatt később gazdaságuk ellátásában olyan zavarok álljanak be, amely veszélyeztesse még a termés eredményét is.

Ahogy ismerem kisgazdáink, zsölléreink és a földnélküliek gazdasági helyzetét, 12—20.000 koronás földárakat nem bírnak el. Pedig nekik kell okvetlen földet adni, mert másképp a közmeignyugvást, amelyre már oly nagy szüksége volna a hazának, nem érjük el.

Hosszulejárattú kölcsönbe, az úgynevezett 25—50 éves amortizációs kölcsönbe sem vihetjük bele őket, mert ha 50—60 ezer koronát vesznek fel a banktól és ezzel megterhelik a már meglévő, jelenleg tehermentes kis vagyonukat, közben pénzügyünknek mégis csak helyre kell állnia, akkor az adósság azért adósság marad teljes, változatlan nagyságában. Az áraknak minden téren csökkennie kell, de viszont kevesebb lesz a pénz mennyiségileg, értéke azonban nagyobb lesz. A kölcsön, amit felvettek a birtokra, megmarad és egy szép napon azt veszi észre a gazda, hogy ha családostól együtt éjjelt is nappallá téve huzza az igát, akkor sem képes még az évi 3000—3600 koronakamatotsem megfizetni, tőketörlesztésre pedig nem is gondolhat. Még szerencséseje lesz, ha előbbi, ősi vagyonkáját ki nem dobottatják lába alól.

Önként, a szükség hozza magával, hogy a hosszulejárattú amortizációs kölcsönt elejtve, az örökberletet fogadjuk el, amely nem más, mint a jobbágyi állapot szelidebb formája. Bár minden eszközt

felhasználunk, hogy függetlenítsük kisgazdáinkat ettől a jobbágyi állapottól, de a két rossz közül választva, mégis meg kell barátkoznunk a kisebbik rosszal.

Itt azonban máris elkecsereedett harcort indítunk abban az irányban, hogy az örökberlet formájában jelentkező jobbágyi állapotot legalább is elviselhetővé tegyük kisgazdáinknak addig is, amíg pénzügyeink javulásával megszabadulhatnak a bérlettől és tulajdonukba vehetik azt.

Biztosítsa elsősorban a törvény azt, hogy a tulajdonos a bérletet fel nem mondhatja, csak akkor, ha ahhoz a községében a kisgazdák közül alakult bizottság hozzájárul. Természetesen, ha az illető a bérfizetési kötelezettségeinek egyébként megfelel. Így nem lesz játéklabdája a birtokos kenyékedvének és nem rendelheti be robotmunkára az aszszonyát, sem magát.

Biztosítsa a jog számára, hogy az örökberletként tulajdonában levő földet akár egészében, akár részletenként a föld becsára szerint bármikor megválthassa. Nem fogadjuk el a pénzügyminiszternek azt a javaslatát, amellyel csak elővételi jogot akar biztosítani a bérloknek. Az elővételi jognál annyi megfizetett licitálót állíthat be bárki, amennyit akar, akik ígérnek reggeltől estig a földre és úgy felhajtják az árát, hogyha tiz élete lenne az illetőnek, akkor sem tudná kifizetni. Így azután megint csak maradna bérlo tovább. Felhívjuk a *Keresztény Kisgazda és Földműves Szövetség* figyelmét már előre is erre a mérnyelre. Emeljék fel szavukat ellene, amíg nem késő. Ne feledjék el, amíg zsidónak is joga lesz földet vásárolni, addig licitáló mindig akad bőven. Kérdezzék csak meg a dabronyiakat! Az elővételi jog pedig azt jelentené, hogy a bérlo a licitálók közül leg többet ígért árért, ha tetszik, megtarthatja a földet, ha nem, robotolhat tovább. Így csak földreformosdít játszanánk olyan „vakulj paraszt” módon. Nem nyugszunk bele abba sem, amíg ki nem mondják, hogy a zsidó egyáltalán nem, vagy pedig legfeljebb annyi földet vásárolhat, amennyit meg tud maga családjával együtt munkálni.

Ghettótól a ghettóig.

Ereszd el magyarom az ekezarvát, töröld meg verítékes homlokodat... Te is, a jószágod is elfáradtatok már a mindennapi kemény robotban, a földdel való nehéz viaskodásban. Azután meg este is van immár. Teregeti, bontogatja az ősi ködből szőtt subáját az éjjeli pihenésre készülő mező. Nyugosztatd meg kifáradt testedet, az ország gondjától elgyötört lelkedet. Gyere! Menjünk haza s meg elérkezünk a vacsorával váró gondos feleséged s a ház nyájas tűzhelye körül nyugoszó vidám gyermekeid csoportjához, addig tanuld meg tőlem ezt a boldog idegen szót, amit ide címkeppen írtam, ami olyan régen elfelejtettünk, amit pedig elfelejtünk olyan igen-igen nagy kár vala. Mert hej! régi, nagyon régi egy szó ez. Valamikor bölcs királyok bölcs intézkedése megalkotta, megteremtette; később az okatlan nagylelkűség ismét eltörölte.

Messze, nagyon messze nyúlik vissza ez a szó a magyar történelemben; vissza egészen

az Árpádi királyok koráig, IV. Bélaig, II. Andrásig, vissza — szinte az országalapító Szent István királyig. Mert hiszen már akkor is voltak zsidók Magyarországon, legalább is ők így szeretnek vele eldicsekedni, hogy voltak. Hát hiszen, ami azt illeti, lehettek is. Mert a magyar sohasem üldözött valakit csak azért, mert annak a valakinek más volt a vallása. Bánta is ő azt, hogy ki miképpen dicseri az Urat. Eleinte tehát teljes szabadságot élveztek ökelméik; tán sokszor éppen olyan szabadságot, mint tesszém azt a honfoglaló magyar ivadéka. Azonban csakhamar baj lett a dologból. Nevezetesen a régi magyarok rövidesen észrevették, hogy a zsidóság nem szereti az u. n. produktív munkát. Más szóval, nem fogja meg a kapa-kassa nyelét, hanem ad, vesz, csereberél; bányákat, vármokot bérel, pénzt ad kölcsön s győtri adóssait uzsorakamattal, nyírza a föld népét nagy, súlyos vámmokkal, gőrnyesztő róbottal. S ha megszede magát, veszi sátorfáját s megy odébb egy országgal. Ezt persze azután már nem nézték el neki a magyar urak. II. András királynak már meg kellett esküdnie rá, hogy a zsidók elől elzárja a magasabb és jövődelmezőbb állami hivatalokat, sőt a híres Aranybulla 24. cikke kimondja, hogy kamaragrófok, pénzverőtiszték, só- és adótiszték zsidók nem lehetnek. De történt még egyéb is. Hogyne történt volna, mikor nem kisebb ember sürgette az időt a reformokat, mint a király fia, IV. Béla, akit úgy ismerz edes magyarom a történelemből, mint az ország második megalapítóját. Erről azonban nem szölok most többet, hanem inkább elmondom, hogy nem sokára ezután az 1279-ben Budán összehívott magyar urak törvénybe tették, hogy az utcán s általában nyilvános helyeken megjelenő zsidók mellük baloldalán jelet, megkülönböztető jelet viseljenek, amely rendszeren vörös posztóból készült, tényérnyi nagyságu, kabátra varott folt volt (no ilyen régóta nemzeti színe neki a vörös) és magas, hegyes zsidósüveget, hogy minden magyarai renden levőket figyelmeztesse ez a jege: „Vigyázz magyar! Vigyázz magadra, pénzre, barmodra, mindenféle testi-lelki javaidra, mert zsidó áll előtted!” Azonkívül ettől az időtől kezdve szigorúan el volt tiltva, hogy közhivatalait viseljenek, hogy keresztényekkel egy házban lakjanak. Rendesen a város végén jelöltek ki nekik egy vagy két utcát, amelyet éjjelre teljesen elzártak; Budán pl. falakkal és kapuval is el volt ez a városrész látva.

Itt és csakis itt volt szabad a zsidóknak lakniok, teljesen elkülönítve a keresztényektől; ebben a zsidófertályban, aminek a neve volt akkor hivatalosan *Ghettó*. Ezekben a Ghettókban laktak biz ők sokáig. Hanem aztán jöttek más idők, más emberek, velük más felfogás, más gondolkodás. II. József császár elfelejtette, hogy mikor 1686-ban a kurucok és európai keresztény csapatok a török kezén levő Budát vltták, hogy akkor a budai zsidók válllvetve ott harcoltak ellenünk a törökkel... Elfelejtette, hogy valahányszor gyenge uralkodók idejében hatalomra jutottak — mint II. András alatt is —, sanyargatásai nyomán átok, könny és nyomor, haneha nem lázadás fakadt. Elfelejtette, hogy foglalkozásuk miatt, mely kereskedés, uzsora, pálinkafőzés volt, ki voltak zárva a sz. kir. városokból; a bányavárosoktól pedig éppen csak 7 mértföld távolban laktak. Ezeket mind elfeledte és jogokat adott nekik. Az elmúlt XIX. század magyarjai pedig így gondolkoztak: Azért, hogy valaki másképp dicseri az Urat, mint mi többiek közönségesen, lehet valaki még magyar, sőt jó magyar is. No gyere te szegény ghettós zsidó! Nesze no! Itt a kenyerm fele, amiből jól lakjál, itt a jog, ami

betakar, megvéd, akár csak magamat. Hanem aztán el ne felejtöd, hogy magyar vagy, hogy kötelességeid is ugyanazok lesznek, mint nekem! Gyere ne, te szegény zsidó! A szegény zsidó aztán jött is.

Igy született meg az 1867. évi XVII. t.-c., a zsidók emancipációja, ahogy azt fiskálisnyelven mondják. Bár ne született volna! Bár csak idejében észrevették volna, hogy a zsidónak nincs hazája, nincs országa, neki csak faja, saját fajzó fajtája van. S csak annak él s csak annak hal. Mert hogy aztán hogyan hálálták meg a magyar bolondjósívsívséget, a jogmegosztást, egyenlőséget: azt tudjuk edes mindannyian a keserű közelmúltból. Hiszen igaz! Tragikus nép vagyunk mi magyar, mert igen sokszor, szinte minden évszázadban ér bentünk valami nagy szerencsétlenség, amely végpusztulással fenyeget, de ehhez a mostanihoz legfeljebb a tatárjárás hasonlítható: Haj jó királyunk, haj IV. Béla! Irva vagyon rólad, hogy mikor a tatárok kitakarodtak az országból s te hazajöttél, itthon 15 napi járőrföldön az út hosszában és szélében nem láttál egyebet, mint holttesteket, csontokat, emberhuson hizott undok keselyűket, ronda farkasokat. S te mégis bátor lélekkel fogtál az ország másodszori megalapításához. Vajjon ha láttad volna a mi veszett farkasaink garázdálkodását, amint kényszerítették a tisztas magyar földmivest, hogy akassa székre állva a saját nyakába az istenháza előtti téren levő akácfa fűzött kötele és rugja ki maga alól a széket: bizony mondom, kétszer is meggondoltad volna annak idején, hogy feltámaszd-e és legkivált hogy kinek a számára támaszd fel ezt a szerencsétlen országot.

De hát ne bölcsekedjünk sokat, mert a mult kisiklott kezeink közül, de a jövőnek urai mi akarunk lenni.

Sok szó esik mostanában a zsidókérdés rendezéséről. Gyülesezünk, beszélgetünk, ankétezzünk, bankettezzünk. Hiszen régi, régi jó szokása ez a magyaroknak. Hanem azért valahogy mégis csak meg kell oldani ezt a kérdést, mert nagyon, de nagyon a körmtünkre égett már. Nem is hiányzik hozzá egyéb, mint a vezető emberek lelkiének kezdeményező eleven ereje. Hiszen maga a történelem diktálja — mint az elmondottakból kitetszik — a megoldás módzatait. Ugy hiszem, teljesen elég, ha össze-foglalóul leszögezem az alábbi tényeket: A zsidó Árpádházi királyaink óta lakik itt velünk együtt. Már igen korán meg kellett rendszabályozni nemzetbomlasztó, destruktív jellegű munkássága miatt. Az emancipáció nem volt egyéb, mint mód és alkalomnyújtás neki, hogy ha akar, vagy ha tud: a nemzetbe beolvadjon. S e helyett mi történt? Veszett farkas módjára tört rá mindenre, ami nemzeti, küzdven az ő különös faji érdekeiért. Nyakunkra hozta a bosevizmust, a kommut, a blokádot s újában azon dolgozik, hogy pénzünket és tisztességünket teljesen elértéktelensítse a külföld előtt. S ezeket teszi bámulatos kitarással, fanatikus odaadással. Vakmerőségében annyira megy, hogy, még a mártíromságtól sem riadna vissza faja érdekében. Képes volna megöletni magát, csakhogy a külföld előtt bizonyítva legyen az a bizonyos fehér terror, sőt ezt egyenesen provokálja kihívó, pökhendi magaviseletével, amikor azt veszi észre, hogy a magyarság ébrededik, s hogy az ébredő magyar a jövő Magyarországot a zsidók nélkül s ha kell, ellenükre akarja elképzelni.

Mát edes jó uraim, eddig és ne tovább! Ha önöknek tetszenék a mártíromság a faj érdekében, az elvégre is az önök dolga. Nekünk azonban nem tetszik a bakó szerepe. Mi sem

agyon nem ütjük, sem székre nem állítjuk öndöket, amely szék fölött az akasztófa kötele lóg; de még csak puskával nem vagyunk hajlandók önöknek önző faji érdekeit előmozdítani. Nem bizony, még akkor sem, ha Kun Béla ur — aki szintén a Kohaniták törzséből való — Oroszországban beváltja is ígését a letartóztatott 1000 magyar tisztre vonatkozóan, akikre kegyetlen kínzás és börtön vár, ha az itthon perbefogott népbiztosok sorsa rosszul végződik. Nem, Uraim! Mi akkor sem nyulunk sem ágyúhoz, sem géppuskához. Az ezer új magyar mártírt majd megsíratjuk, nevüket halhatatlan halottaink közé feljegyezni semmiképen el nem mulasztjuk. — Azután kerül önökre a sor. Nem durván, nem görombán, nem is késsel, nem is fegyverrel, hanem simán, intézményesen, de elszántan, ahogy azt magyar fajunk védelme megkívánja. Egy előkelő gesztussal elintézzük önöket, — s ez önöknek mégis jobban fog fájni száz halálnál, ezer kivégzésnél; — egy előkelő és könnyed kézmozdulattal, amelyben azonban egy nemzet törvényerőre emelt összakaratának ereje azt harsogja, azt mennydörgi ítéletképen az önök fülébe: mars, mars vissza a ghettóba!

„Csonka Magyarország — nem ország,
Egész Magyarország — mennyország!”

HIREK.

— **Értekezlet a gabona-contingens biztosítása érdekében.** Veszprémmegyeire kivetett gabona-contingens biztosítása érdekében Bibó Károly alispán elnökele alatt f. hó 5-én Veszprémben a vármegyeházán értekezlet lesz, melyre főszolgabíránk is meghívást kapott.

— **A Move főosztály ünnepélyes közgyűlése.** A Move főosztály elnöksége felkéri tagjait és a város hazafias keresztény közönségét, hogy f. hó 10-én délelőtt 11 órakor az ág. hív. evang. tanácsteremben tartandó ünnepélyes keretű gyűlésen teljes számban megjelenni sziveskedjenek. Felkéri továbbá az összes pápai egyletek igen tisztelt vezetőségét, hogy tagjaik teljes számmal jöjjenek el gyűlésünkre. Ünnepi beszédet mond Mándoky Sándor öméltósága, ny. tábori főpap, a Move országos kiküldöttje. Minden hazáját szerető és megvédeni akaró magyar és magyar nő jöjjön el. Délután diszeladás a színházban, melyre tisztelettel meghívja a város igen tisztelt közönségét az Elnökség.

— **Az 1899. évfolyambeliek bevonulása.** Félhivatalosan jelenlik: A kormány elhatározása következtében a jelenlegi tényleges szolgálatot teljesítő 1895, 1896, 1897-es évfolyamok az 1899. születésű évfolyammal váltandók fel. Az utóbbiak közül alkalmasnak találtattak folyó évi november hó elsejére fognak tényleges szolgálatra bevonulni. Az alkalmasoknak találtak, a felülvizsgálati uton elbocsátottak és végül a népfelkérésre kötelezettek újabb bemutató pótsemlére kerülnek. E célból folyó évi október hó 15-én minden 1899. évi születésű népfelkérésre kötelezett tartozik községi előjáróságánál személyesen jelentkezni. A bemutató szemlék október 15. és november 5. közt fognak megtartatni. Családfentartók, örökösök, mezőgazdaságok birtokosai, egy évi önkéntesi, papjelölti, végül közép- és főiskolai hallgatók kedvezményére a m. kir. honvédelmi miniszternek 89.430. számú és a Rendeleti, valamint a Budapesti Közlönyben szösz szerint közzétett körrendelete részletes útmutatással szolgál.

